

Vegne bestemt erklære, at noget saadant har ikke foreligget for os. Der har ikke hos os været Spor af nogen Betragtning, der kunde bunde enten i noget saadant, som at vi skulde have provisoriske Lyster, eller deri, at vi her skulde have begyndt at anvende Provisoriet som Kampmiddel. Jeg maa tilføje, at hele dette Raisonnement er mig fuldstændig uforstaaeligt. Jeg forstaaer ikke, hvilken Glæde eller Nytte Ministeriet skulde kunne have af at begynde paa Provisorier; jeg forstaaer det ikke. Jeg skal slutte med at erklære, at vi have handlet efter bedste Overbevisning, udelukkende med det Formaal at afværge den Fare for Statens Sikkerhed, som efter vor Mening da var til Stede. Mod de Foranstaltninger, vi have foretaget, har der ikke med nogen Føje kunnet fremsættes nogen Realitetsindsigelse, enten hvad deres Omfang eller Beskaffenhed angaar, og derfor har Ministeriet handlet i Haab om, at vi kunde finde Forstaaelse om denne Sag med begge Rigsdagens Ting. Jeg beklager meget, at Beslutningen gaar ud paa, at „Folketinget betragter det stedfundne Skridt af Ministeriet som en Fare for Arbejdet paa Rigsdagen.“ Vedtagelse af den Beslutning, der nu foreligger, skal imidlertid ikke paavirke hverken Ministeriets Ønske om eller dets Vilje til et Samarbejde med det høje Ting. Hertil skal jeg indskrænke mig. Jeg ønsker ikke nogen vidtløftig Diskussion om denne Sag, og jeg tror ikke heller, at det er de ærede Medlemmers Ønske. Jeg har nu søgt at rede for os saa godt, jeg har kunnet. At det ikke er lykkedes mig i fuldeste Maal, kan jeg kun beklage, men jeg har ikke videre at bemærke.

Dinesen: Jeg er ikke vis paa, om ikke den meget ærede Konseilspræsident har misforstaaet den Ytring, jeg brugte for et Øjeblik siden om Provisorier. Det var nemlig ganske den samme, som den ærede Minister selv brugte.

Ordføreren (J. C. Christensen): Den ærede Konseilspræsident ønskede ikke nogen lang Diskussion om denne Sag. Jeg har heller ikke taget Ordet for at forlænge Diskussionen, men den ærede Minister har ved enkelte af sine Udtalelser nødet mig til at tage Ordet igen. Den ærede Minister sagde, at Ministeriet havde modtaget Indberetninger fra Gesandterne om de ydre politiske Forhold. Af denne Udtalelse kunde Tinget let slutte, at Ministeren har sagt det samme i Finansudvalget, men det

er ikke Tilfældet. Tværtimod, i Finansudvalget spurgte jeg Ministeren, om der ikke havde foreligget Indberetninger fra Gesandterne, hvortil Ministeren svarede: Nej, saadanne Oplysninger forelaa ikke, og Ministeriet havde ikke søgt at faa saadanne. Saaledes ere Ordene faldne i Finansudvalget, — det er jo for øvrigt noget, som 14 andre foruden mig have hørt, saa den Ting er sikker nok — og hvad der er anført i Betænkningen herom, er ikke anført uden Grund. Ministeren har altsaa i Finansudvalget sagt, at Ministeriet ikke havde andet at holde sig til, end hvad der forelaa for alle, og endvidere sine egne Raisonnementer. Derved har den ærede Minister tvunget mig ind paa den Argumentation, jeg maatte bruge, at anføre Bladenes Meddelelser, og han har ikke Ret til at beklage sig over, at vi have lagt Bladenes Referater til Grund i Betænkningen med Hensyn til, hvad der den Gang var til Stede, thi efter Ministerens egen Udtalelse har der ikke ligget andet for til at skønne over. Nu fremhævede Ministeren, at Ministeriet har handlet efter bedste Overbevisning, og det samme siger ogsaa det ærede Mindretal; men det er ikke altid tilstrækkeligt her i Livet at handle efter bedste Overbevisning. Det vide selv Skolebørn, at det gaar ikke an. De læse jo i deres Læsebøger en Historie om en Bjørn, der med en stor Kampesten slog en Flue ihjel, der havde sat sig paa dens Herres Næse, og dermed ogsaa slog Manden ihjel. Den Bjørn handlede ogsaa efter sin bedste Overbevisning. At beraabe sig derpaa er aldeles ikke nok til at begrunde Foranstaltninger som dem, der her er Tale om. Det, hvorpaa det beror, er, om Skønnet har været rigtigt, ikke alene Skønnet over de ydre, men ogsaa Skønnet over de indre politiske Forhold, og det tror jeg, at de fleste maa erkende, at det Skøn, Ministeriet her har truffet, baade hvad de ydre og de indre politiske Forhold angaar, er meget langt fra at have været rigtigt. Den ærede Minister gjorde dernæst en Bemærkning om, at den største Del af de Udgifter, som her ere gjorte, ganske vist i Fjor bleve nægtede, men at de kun bleve udskudte. Ja, jeg har ikke sagt andet, men en Udskydning har ogsaa sin Betydning, finansielle Grunde have ogsaa deres Betydning, og denne Udskydning fandt Sted under saadanne Forhold, at Ministeriet modtog Finansloven og altsaa anerkendte, at det kunde gaa, og vi finde ikke, at der siden den Tid har været saadanne politiske Forhold, som kunde give Grund til